

6594

ЦЕНТРАЛЬНА
БІБЛІОТЕКА

КАРПЕНКО - КАРИЙ
(ТОВІЛЕВІЧ)

БЕЗ ТАЛАНЦІВ

ДЕРЖ. ЛІТВІДАВ

50 →

20

Головредперткомом НКО УРСР
п'еса дозволена до вистави

л

Б
ТЕАТРАЛЬНА БІБЛІОТЕКА

№ 26

41
T50

І. КАРПЕНКО-КАРИЙ
(ТОВЛІВІЧ)

БЕЗТАЛАННА

ДРАМА НА 5 ДІЙ

4 НОЯ 1947

НБ ПНУС

6594

60 + 35к.

ДЕРЖАВНЕ ЛІТЕРАТУРНЕ ВИДАВНИЦТВО
КІЇВ - 1937 К

22 H

ДІЙОВІ ЛЮДИ:

Іван — старий чоловік, москаль. *Кисельов Іван*Софія — його дочка, молода дівчина. *Софія*Ганна — удова. *Ганна*Гнат — її син, парубок. *Гнат*Варка — дівчина. *Варка*Параска. *Параска*1 }
2 } дівчата. *Параска*Омелько }
Дем'ян } парубки. *Омелько*
Степан } *Степан*

Явдоха — хазяйка на вечорницях.

1 }
2 } староста. *Явдоха*

Парубки, дівчата і музики.

Милує

ДІЯ ПЕРША

Хата Явдохи.

Я В А І

Входять Гнат і Дем'ян.

Гнат. Через що ж то вечорниці забороняють?
Дем'ян. Хіба ти не знаєш?

Гнат. Не знаю — я тількищо з города приїхав.

Дем'ян. Вчора сіно у Вороного згоріло, а він скаржився старшині, що, каже, парубки заходять з дівчатами під сіно, курять цигарки, і сіно вони, виходить, підпалили.

Гнат. І видумає старий чорт півтора людського! Хто б то бачив, що парубки з дівчатами під сіном стоять, та ще й цигарки курять?

Дем'ян. Та це правда. Я сам бачив у той вечір, як случилась пожежа, Омелька і Варку під сіном Вороного.

Гнат. Варку?! З Омельком?!

Дем'ян. Еге.

Гнат. Та ти сам бачив, своїми очима?

Дем'ян. Своїми очима бачив.

Гнат. Варку?

Дем'ян. Варку.

Гнат. З Омельком?

Дем'ян. З Омельком.

Гнат. Ні, то тобі так здалось...

Дем'ян. Що ж то у мене куряча сліпота, чи як? Або не знаю я Варки й Омелька? Стояла, кажу тобі, ще й обнявшись, а як мене побачили, розійшлися. Чудний! думаєш, як ти до неї залицявся, то вона вже ні до кого більше не придулиться? Ого? Тебе ж не було, вона заскучала, а Омелько розважив! Ха, ха, ха!

Гнат. Не смійся. Не дратуй мене, бо так і тьопну!

Дем'ян. Тю! Чого ж ти на мене сердишся? Сердься на Варку, а мені подякуй.

Гнат. Ходім.

Дем'ян. Куди?

Гнат. Да куди хочеш, а я додому.

Дем'ян. Не вигадуй біси-батька-зна чого! Скоро зійдуться хлопці і дівчата.

Гнат. Я не можу бачить ту прокляту хвойду, а її тут буду бить, аж пір'я летітиме! Ходім! А ні—то я сам піду.

Дем'ян. То й дурний будеш! Пристань до першої дівчини—цим гірше уразиш Варку, ніж тим, що поб'єш. Хіба мало дівчат? Та перша Софія—далеко краща за твою Варку: придивись—як паняночка!.. І ні з ким не знається.

Гнат. Вона така недоторка: раньше всіх додому йде і все соромиться чогось.

Дем'ян. Тим вона й недоторка така, що тебе любить.

Гнат. А ти почім знаєш?

Дем'ян. Та вже знаю... Вчора Софія приходила до моєї сестри. Батько її хоче віддати у городі заміж за якогось шевця; вона розказувала про це сестрі... а я підслухав—каже: я люблю, сестро, Гната і так як на смерть не хочу їхать у город.

Гнат. Та брешеш!

Дем'ян. Побий мене бог—правда! Я, брат, і сам хотів до неї примоститься, та як почув, що тебе любить,—охота одпала.

Гнат. А вона ж сьогодні буде тут?

Дем'ян. Безпремінно, зайде попрощатися.

ЯВА II

Входять Явдоха і Варка.

Явдоха. Е, шкода, хлопці: сьогодні вечорниць у мене не буде! Старшина наказав, щоб не приймала вас, бо оштрафують. Все через сіно Вороного: кажуть, що ви підпалили.

Варка. Я вже прийшла, щоб і кужеля свого взяти! Гнате, ви б пошукали на тім боці—чи не прийме нас хто!

Гнат. Пошли Омелька, нехай він пошукає за-для тебе.

Варка. Що ти кажеш?

Гнат. Та те ж саме й кажу.

Варка. Уже знов хтось набрехав?

Гнат. На злодієві шапка горить! Зараз догадалась...

Варка. Що догадалась, що догадалась? Чи ти не здурів? Дивіться...

Гнат. Дивись уже ти, а ми бачили.

Варка. Нехай тому повилазить, хто бачив.

Гнат. І бачили і не вилізло!

Явдоха. Ану, заведіться! Послі собі побалакаєте, а тепер ідіть з богом з моєї хати, бо й другі на огонь почнуть сходиться.

Дем'ян. Та не виганяйте бо нас, тітко, нехай уже цей вечір у вас посидимо. Ще ніхто не знає, що не можна, і сьогодні зберуться з музикою.

Явдоха. Ще й музика? Йй-богу, не хочу! Ви мені наробите такого лиха, що оштрафують!

Дем'ян. Пропаде вечір.

Гнат. Ми штраф у складчину заплатимо!

Варка. Тітко, голубочко, не виганяйте! Бачите, й музика буде, вже давно не танцювали.

Явдоха. Тобі, дзиго, аби танці!.. Глядіть, щоб і вам чого не було.

Дем'ян. Більш копи лиха не буде? Чуєте, вже хтось іде. Дівчата, бо тоненько балакають (*йде до вікна*). Ач! Як гиндичата пишть.

Варка (*до Гната*). Чого бо ти сердишся? Нехай тобі той Омелько сказиться! Притулив горба того до стіни! (*Лащиться*). Я тобі щось скажу.

Гнат. Скажеш Омелькові.

Варка. Чи ти не сказився? (*Тихо*). Гнаточку, хіба ж ти не знаєш...

Гнат. Знаю! (*Одвертається*). Не прилипай.

Варка. Тьху.

Дем'ян (*у вікно*). Заходьте, заходьте! Чого ви радитесь там? Софіє, веди перед!

Я В А Ш

Входять Софія й дівчата.

Всі. Добри вечір!

Софія. А казали—сьогодні не буде вечорниць. Ми підійшли тихенько-тихенько, та й стоїмо і боїмося, чи йти, чи не йти.

Гнат (*підходить до Софії*). Погуляємо, Софіє?

Софія. Погуляємо. Для мене це послідні вечорниці.

Гнат. Чого так?

Софія. Поїду в город до батька.

Гнат (*тихо*). І заміж там вийдеш за шевця?

Софія (*соромиться*). А ти почім знаєш?

Гнат (*тихо*). Знаю. Не їдь! (*Шепче їй на вухо*).

Софія. Якраз! А Варка?

Гнат. Я забув і думать про неї...

Софія. І за мене потім так само забудеш?

Гнат. Хіба ти Варка?

Варка. Що там Варка тобі нав'язла в зуби? Іди сюди, Гнате!

Гнат. Казав—учора прийде.

Софія (*тихо*). Іди, чом не йдеш?

Гнат. Нехай їй чорт! (*Шепчуться з Софією; та сміється, а Варка сердиться*).

Варка. Чи надовго спарувався?

Гнат. А тебе заavidки беруть, що не всі парубки біля тебе? Буде з тебе й Омелька.

Варка. Чого ти причепився до мене? Як та собака гарчиш! Не велике щастя і ти, і твій Омелько! Багато вас є, на одній осиці й не перевишаєш! Прощайте, тітко. Я піду, а то ще в холодну звідціля позабирають. Ходім, дівчата!

Дем'ян. А музика ж буде? Ти збиралась танцювати і сама тітку прохала, щоб не виганяла.

Гнат. Та не зачіпай її, нехай іде!

Варка. Отже на злість зостанусь.

Гнат. Мені на злість, собі на користь. Скоро й Омелько прийде. Жаль тільки, що сіно згоріло.

ЯВА ІV

Входять парубки.

Дем'ян. О, бач! За вовка помовка, а вовк у хату шусть.

Варка. Повісь собі його на шию!

Гнат. Нащо його вішать, коли ти сама повісишся у нього на шії!

Омелько. Кого це збираєтеся вішать?

Гнат. Та тут дівчина вішається одному парубкові на шию, та нема доброї мотузки, а на тоңкій обірветься.

Варка. Дурному вічна пам'ять!

Омелько. А нам на здоров'я.

Гнат. Тепер, може, й буде вічна. Воно все так: як є—не жалуем, а нема—плачемо.

Варка. Нема за ким плакати, нема кого й жалувати.

Омелько. Нічого не розберу. Бачу тільки, що Варка з Гнатом глек розбили.

Гнат. А ти черепки позбирай та в кишеню заховай.

Омелько. Хоч би й за пазуху заховав, тобі яке до мене діло?

Гнат (*сміється*). Малі та дурні раз-у-раз на смітнику збирають черепки і їм ніхто не заважа—збирай і ти.

Омелько. Гляди, щоб з твоєї голови черепки не посипались!

Гнат (*підступа*). Ану поспробуй!

Омелько. Думаєш—злякаюсь? От тільки не одійдеш, то й побачиш! Чого чіпляєшся? Дума, як здоровий, то й побоюєшся? Кілок не розбира ні здорового, ні слабого!

Дем'ян. Та годі вам вже гризтися за масляні вишкварки! От нещасливий день: послідній раз зібралися, а згоди нема, тільки сварки.

Омелько. Чого ж чіпляється, мов скажена собака?

Дем'ян. Годі!.. Харитон! Давай по чарці! Я бачив—там у тебе щось зза пазухи виглядало.

Харитон. Подождемо.

Дем'ян. Ну, так я співать почну (*співає*).

Светить місяць,
Светить ясний,
Просвіщається заря...

Хлопці перебивають.

Дехто. Ну її, це давня! Ти гуртової затинай.

Дем'ян. Ну, давай гуртової!

Ой, гиля, гиля,
Гусоньки на став.
Добривечір, дівчино,
Бо я ще не спав.

Ой, боже, боже,
Який я вдався:
Брів я через річеньку
Та й не вмивався.

Ой, вернуса я,
Та й умиюся,
На свою дівчиноньку
Та й надивлюся.

Ой, не вертайся
І не вмивайся —
Єсть у мене криниченька
Під перелазом,
Умиємось, серденько,
Обоє разом.

Як хор співа, входять музики, сідають наперед кону й лагодяться. Хор замовк: з посліднім акордом пісні — грають козака, танцюють. Через яку хвилю кричать: „Старшина!“, „Ні, Онисько!“, „Тікаймо!“

Явдоха. Ой, боже мій, що ж це буде?

Голос (під вікном). Ач, який гармидер підняли! Це тим, що не велено збираться? Зараз мені розходьтєся, бо запишу у протокола, то будете знать...

Всі один по другому виходять. Чуть голоси: „На той бік!“, „Ходім мершій!“, „Додому!“, „А ти куди?“

Явдоха. Я казала, що ви мені ^{в моєму} біду ^{хочете} накличете! Ох, лихо! Ще оштрафують! Чули — кричав, що протокола якогось напишуть! Треба побігти упросити, щоб не казав старшині, він на могорич здасться. (Хутко виходить. Тим часом усі пішли, осталися тільки Гнат, Софія й Варка).

ЯВА V

Софія, Варка й Гнат.

Софія (до Гната). Прощай! (Іде за хазяйкою).

Гнат. Та й я за тобою.

Варка (його придержує). Стривай!

Гнат. Чого тобі?

Варка. За що ти кидаєш мене?

Гнат. Не бігай за всіма разом! Любиш одного, до одного й горнися. А то, як у пісні співають: „я з тобою вечір стою, на іншого важу“.

Варка. За ким же я, окрім тебе, упадаю?

Гнат. Хлопці бачили, як ти під сіном, обнявшись, з Омельком стояла.

Варка. Бодай вони так бачили своїх батьків, як вони бачили мене з Омельком...

Гнат. Дем'ян тобі увічі скаже...

Варка. А як і справді пожартувала з Омельком, то хіба це великий гріх?

Гнат. Я так жартувать не вмю. Пусти, не держи мене!

Варка. І ти ж з другими жартуєш — я не сердюсь, а як я пожартувала...

Гнат. Ну, то й жартуй. Така вже в тебе вдача, так тебе зліпили: ти не для одного, ти для всіх!

Варка. І тобі не гріх і не сором таку неправду говорить? Невже ж ти мене покинеш справді?

Гнат. Парубків доволі є — охотників найдеться багато, не заскучаєш... Прощай, немає часу...

Варка. Софія жде?.. Мені докоряєш, а сам учора божився, що мене любиш, а сьогодні біжиш божиться Софії? Не буде тобі щастя з нею, не буде!.. Гнате — схаменись, Гнаточку! Ти ж присягався мені...

Гнат (*на відході*). Було б шануваться... (*Пішов*).

ЯВА VI

Варка (*одна*). Сором, сором який! Через неділю мав старостів присилать і покинув. Піде поговір, неслава, подумують, що я й справді яка не путня... Засміють, посивію в дівках... а ти

будеш кепкувать?! Ні! Треба кувать залізо, поки гаряче... Ти одбивав од мене парубків, а тепер за першого, якого стріну, хоч і зараз — ухватюсь і не я буду, коли не вийду заміж раніш, ніж ти опам'ятаєшся! (*Входить Степан*). Степан І.. Попробую щастя — він задивлявся на мене не раз...

ЯВА VII

Степан і Варка.

Степан. Здрастуй, Варко... Що ж це нема нікого?

Варка. Були, та Онисько розігнав усіх.

Степан. І Гнат був?

Варка. Здається, був... та був же, був!

Степан. Де ж він?

Варка. А чорт його знає, куди він пішов...

Тобі він хіба потрібний?

Степан. Ні, я так питаю...

Варка. Давно я тебе бачила, Степане, аж наче чого зраділа — мов брата стріла... Чого ти рідко так на вечорниці ходиш?

Степан. Наймит, ніколи, немає часу.

Варка. Правда твоя, Степаночку. Гірко жить на світі, як нема батька, матері... нема щирої дружини... Я часто, дивлячись на тебе, як ти працюєш, думаю собі: щаслива та дівчина буде, котру ти посватаєш...

Степан. Дівчата таких як я не люблять,

Варка. Які дівчата?

Степан. Та всі вони однакові: гляне на мою твар, злякається й одвернеться... (Сміється).

Варка. Яка ж у тебе твар?.. Зовсім нестрашна, що ти вигадуєш?

Степан. Ти вдень придивись, то й сама злякаєшся: ряба, мов чорти горох на ній молотили.

Варка. Скажи краще, що ти несміливий, та й звертаєш на твар і ганиш її без міри. Он горбатий Маржан — яку кралю висватав! Хіба ти до нього прирівнявся? Ти парубок, як дуб, на все село — і глянуть любо.

Степан. Хіба ззаду...

Варка. Вже коли дівчина тобі говорить, то повір! От спробуй: яка до вподоби, сміливо залицяйся, то й побачиш, що твоя буде.

Степан. Всі казали, що ти горда, а ти, бачу, така привітлива, балакуча...

Варка. Я горда? Ото! Чим же мені гордувать?

Степан. Красива, а всі залицяються, от і горда.

Варка. Коли хочеш, то я горда — тим, що ні на кого не дивлюся і не зважаю на їх залицяння.

Степан. А Гнат?

Варка. Що мені Гнат? Пройдисвіт, волоцюга та й більш нічого. Ти думаєш, що я до Гната?..

Степан. Кажуть.

Варка. Не вір. Мені такі парубки не до вподоби. Правда, він упада за мною, а мені про

нього байдуже... Я скоріше полюблю смирного, роботящого.

Степан (*бере її за руку*). А я думав...

Варка. Що ми любимось з Гнатом? Ні, ніхто не знає, кого я люблю. (*Зітхає*).

Степан (*притяга її до себе*). Кого ж?

Варка. Як буде сміливіший, то й сам догадається... Ну, пусти — я піду.

Степан. Варко...

Варка. Чого?

Степан. А не будеш сміятися?

Варка. Нема з чого.

Степан (*набік*). У мене серце замирає! А!.. (*До Варки*). Скажи, кого ти любиш? Може... ні, скажи сама... скажи, скажи!

Варка. Я люблю смирного, несміливого, роботящого... трохи таранкуватого, та доброго парубка... От тобі й догадайся!

Степан. Мене?!

Варка (*опуска очі*). Тебе... вгадав...

Степан. От несподівано!.. Ти ж не жартуєш, ні?

Варка. Що ти, бог з тобою!

Степан. Я від твоїх речей мов одурів! Я сам тебе давно люблю, тільки боявся про те й подумати, щоб тобі признатися.

Варка. Суженого конем не об'їдеш...

Степан. А коли так, то завтра жди від мене старостів, нам нічого одволікати, ми любимось давно обое; мені ж нема з ким радиться, я сам

один -- ніхто не забороне посватать кого схочу, а гроші є у мене, слава богу!

Варка. І я так думаю, бо й мені ніхто не забороне, і я сама собі господиня...

Степан. Варко! Я не вірю своєму щастю. Мені все здається, що ти шуткуеш... Коли пошуткувала, то не доводь шутки до наруги, скажи зараз, бо я не вмю так, як другі... як осоромиш перед людьми... насмієшся надо мною — я...

Варка. Хтось сюди либонь іде... здається, тітка вертається! Іди, Степане, я візьму кужіль і зараз вийду — ми ще з тобою побалакаєм. (*Степан виходить, а Варка бере кужіль*). Ну, тепер мені нічого не страшно... Степан від брехень захистить. А все ж на душі важко! Не вірю я, щоб Гнат мене покинув! Не вірю, тричі не вірю! Він завтра прийде сам до мене!.. О, коли б так сталось!.. Тоді Степана набік.

Завіса

ДІЯ ДРУГА

Улиця. Варчина хата, зліва од глядачів.

ЯВА I

Варка (*стоїть на порозі і виглядає*). Нікого не видно!.. Серце до Гната рветься, а злість і досада здержує... Де ж він?.. Вже й вечір наближається, а на душі так погано — мов там прилип шматок чогось важкого і гне мене до землі!.. Ох!.. (*Зачиняє двері й зникає в хаті*).

ЯВА II

Виходить Ганна, з правого боку від глядачів.

Ганна. Сказився парубок, не інакше!.. І на вулиці не видно... Ждали обідать — не прийшов, галушки перестояли, як кваша, і сама через нього не обідала... Вже й вечеріє, а його нема!.. Чи не поробили йому чого дівчата?.. Вештається скрізь по вечорницях, може, яка й піднесла... чого доброго... ще пропаде!.. От наказаніє господне! Кажу: женися, Гнате, — не слуха... Ну,

та вже насяду на нього й доти буду гризти, поки такі цієї осені не оженю. Пора, а то зовсім розпаскудиться. І додому самій не хочеться йти, та треба, бо там свиня й корито з'їсть, така клята, ненажера. Коли б мерщій опоросилась — тепер у городі поросята по карбованцю ... (Пішла вліво від глядачів).

ЯВА III

Справа виходять Омелько і Дем'ян.

Омелько. Та невже ти не брешеш?

Дем'ян. Йй-богу, ні! Степан сам сьогодні приходив до мого батька, прохав, щоб пішли старостою до Варки. Батько вже збираються, мнуть табаку у черепку, а дядько Микола зайдуть за ними з Степаном разом. От гарбузяку піднесуть, от сміха буде!

Омелько. Чого? Вони ж посварились з Гнатом: може на злість йому й рушники подає за Степана!.. Хіба ти не знаєш Варки?

Дем'ян. Та знаю, що вона, аби свого докázatь, піде й до чорта на обід; тільки ж Степан рябий, як сороче яйце, а вона вередлива, та й Гната ще не забула...

Омелько. Так що ж, що рябий! Він здоровий, роботящий, кажуть — і гроші є... Чого ж їй ждять? Коли Гнат покинув, піде й за рябого. Жаль. Гарна дівчина, хоч би й не Степанові, якщо не проштрафилась...

Дем'ян. А вона тобі до вподоби?

Омелько. Диво, кому ж вона не до вподоби?

Дем'ян. Та першому мені. Я її боюся. Як гляне, так аж мороз по шкурі піде.

Омелько. То й добре! Я їх багато бачив на сахарному заводі, а таких нема!

Дем'ян. То сватай.

Омелько. Опізнився.

Дем'ян. От Степан візьме в обидві жмені гарбуза, а ти й засилай зараз старостів. Вона за тебе скоріше піде, бо через тебе й посварилась з Гнатом.

Омелько. Як?

Дем'ян. Та так. Я бачив, як ти під сіном обняв її та й сказав Гнатові, ну а його й запалило.

Омелько. От навіжений! Я хотів пошуткувати, обняв її, а вона мені стусана дала та й вирвалась. Що ж з цього? А! Я й не розшолопав вчора, чого він до мене чіплявся! Слухай, Гнат ще не зна про старостів, на вулиці його не видко, ходім до нього та розкажемо і я помирюся з ним і його помирю з Варкою. Чорт зна за що посварилися.

Дем'ян. Та йому про Варку байдуже! Хіба не бачив, як біля Софії увивався? Ну, й майстер він біля дівчат!

Омелько. А коли байдуже, то посміємося разом з ним над Степаном; а потім прийдемо сюди, подивимося на сватання.

Дем'ян. Ну, ходім.

ЯВА ІV

Зліва виходять Софія й Параска.

Омелько. От і дівчата! Куди? *Залиш. зліва.*

Параска. Туди. А ви куди?

Дем'ян. А ми туди!.. Ти знаєш, що тут сьогодні сватання?

Параска. Яке?

Дем'ян. Степан свата Варку.

Параска. Тю! Що ти мелеш?

Омелько. Побачите самі! *(До Дем'яна).* Ну, ходім мерщій, покличем Гната.

Параска. Хіба його нема на вулиці або у Миколи?

Дем'ян. Нема. *(Пішли вліво): німа.*

Софія. Я вернуся, сестричко, додому. Гната нема між хлопцями — чого я піду? Може, він до мене зайде, вчора обіщав.

Параска. Та ще побачишся.

Софія. Е, ні. Я завтра поїду до татка, а тепер розминемося. Ох! Учора, гей, він мені такого наговорив, що я мало не здуріла і не знаю, чи й вірити своєму щастю?.. Так скоро все зробилося, що я мов несамовита ходю.

Параска. То вже тобі так бог дає, що в двір само йде, — ти ж давно Гната любила... й...

Софія. Може, він шуткував...

Параска. Чого ж йому шуткувать.

Софія. А Варка?

Параска. Хіба не бачила, що глек розбили?

Софія. Хто його знає?.. Вони гуляли довго.

Параска. Ото сказала — гуляли !.. Одно — залицяться, а друге повінчатися! Варка з Гнатом гуляла, а заміж, чула, за Степана йде. Так воно все! Поки гуляють — обриднуть одно другому, а дружаться з тими, хто судився...

Софія. То правда. Тільки мені чогось наче страшно... аж тремтю...

Параска. То тобі радісно, а ти думаєш — страшно... ти ще дитина.

Софія. Може. Слухай, сестро, як побачиш Гната... ні, не приходиться...

Параска. Сказати, щоб прийшов?

Софія (*киває головою*). Тільки, щоб ніхто не чув. (*Цілує її*). Яка ти добра! Прощай! (*Хутко вертається наліво*).

Параска (*одна*). Така смирна дівчина та щира і люблю я її, мов сестру... А тут і справді, як хлопці не брешуть, чудне щось робиться. Не успіла Варка посваритися з Гнатом, вже й старостів жде !.. Був, виходить, зарані на прикметі, що тільки моргнула, а він і тут... Горда та завзята клята дівка, не дасть у кашу наплювати. Піду дівчатам розкажу, там певно вже збираються. (*Пішла управо*).

ЯВА V

З хати виходить Варка.

Варка (*одна*). Боже мій, що ж це зо мною діється? Голова горить вогнем, аж в ухах дзвонить! Вже й сонечко заходить, а Гната і не

видко!.. Скоро вечір і старости прийдуть від Степана! Ох! Наче щось усередині порвалось! Здається мені, що з сонцем разом зайде навіки моє щастя! Боже, боже! Невже ж і справді мені судився Степан, а не Гнат?.. Невже та ідолка Софія так причарувала його відразу, що він навіки зо мною посварився? Ні, не повірю. Що ж робить? Ще можна дати Степанові звістку, щоб не прислав за рушниками! Піти самій до Гната? А піду! він дома... він жде... *(Хутко надіва хустку на голову і йде поза свою хату наліво).*

ЯВА VI

Зліва виходять 1-а і 2-а дівчата.

1-а дівчина. Здрастуй, Варко!.. Варко, здрастуй!.. Куди це вона так майнула? Кажу — здрастуй — мов оглухла, і не оглянулась...

2-а дівчина. Забрала собі в голову, що кращої й нема від неї...

1-а дівчина. І що там хорошого? Тьфу?..

2-а дівчина. Я тобі скажу — вона чарівниця! Всі кажуть, що її баба відьма...

1-а дівчина. Та я сама бачила, як вона на зорях ворожила: не дурно ж парубки за нею так упадають.

2-а дівчина. Відьомське кодло!.. Ходім, сестро. Дивись, Гнат іде, наче крадеться! Вчора посварились, — бач який ходить? Зачарувала парубка. *(Пішли направо).*

ЯВА VII

Справа, з задньої куліси виходить Гнат.

Гнат (*один*). Вулицею не піду, пройду мимо, бо як побаче, скаже — нарощне її шукаю. І вгада! Цілий день блукаю: то за городами, то в саду панськім, то за кладовищем — назираю, чи не вийде, а вона, клята, не виходить!.. Зілля! Побачить би тільки — усміхнуться, — моргнуть — і годі!.. Не виходить же... А сама у мене й з думки не йде! Мучусь, нічого й їсти не хочеться. І що тут такого, що Омелько зачепив Варку? А вона ж як потім присягалась, що любить мене!.. Одурів! Так, наче чорт у мене втисся. А Софії чого наговорив? Сором тепер і в вічі їй глянуть!.. Як би ненароком стрінуться... не виходить, завзята й вона. Хіба піти самому в хату? Ні, не буде кепкувать, злість мене візьме... Чорт його побери: позичу очей у Сірка, нехай трохи покепкує... піду... нехай її буде зверху... (*Пішов у хату*).

ЯВА VIII

Омелько і Дем'ян йдуть зліва.

Омелько. Куди ж би він дівся? Ні дома, ні у Свирида, ні у Петра — нема і не було. Свирид казав, що вранці бачив, як пішов поза городами у панську леваду. Чи не у Цимбала ворожить? Ха, ха, ха!

Дем'ян. Ну, як нема, то де ж його візьмеш? Ходім до Микити. Там хлопці збираються, може,

п Гнат тим часом прийде, а послі всі сюди на сватання. (*Пішли направо*).

Я В А ІХ

З хати виходить Гнат.

Гнат. Десь побігла! Мабуть, на вулицю... Мене шукає. Певно і їй не легше — нехай же трохи ще помучиться, а мені тепер байдуже! Після сварки тільки поріг переступить важко, а переступив — і помирився! Як я рад, що переміг таки себе, бо у мене таке каторжне серце: як розлютуюсь, то й не бачу нічого перед собою... Тепер від серця одлягло і зовсім полегшало... наче аж їсти захотілось. Піти додому, — там, мабуть, мати лютує, бо не знає, куди й дівся. А послі піду на вулицю. (*Чути спів з правого боку*). Ні, додому послі... співають, там, певно, й вона мене жде — побіжу!.. Зайду ззаду, підкрадусь і затулю очі... Чи не пізна? Пізна! (*Пішов управо*).

Я В А Х

Зліва переходять кін Степан і староста.

Степан. Ходім же мерщій, смеркає, а дядько Матвій будуть нас ждати.

Староста. Не хапайся. Він надвечір табаку мне, то поки намне — поспієм... А Варка ж зна, що прийдуть старости.

Степан. Зна.

Староста. Гарну дівчину тобі висватаєм, могорич з тебе треба великий.

Степан. За могоричем не турбуйтеся — буде; ходім тільки мерщій — нерано.

Староста. Нетерплячка бере? Ха-ха-ха! Ходім! (*Пішли направо*).

Я В А Х І

Варка виходить хутко зліва.

Варка. О, клятий, о, бусурмане! Я вбиваюсь, мучусь, а йому байдуже: і дома цілий день нема! Він десь тепер сидить з Софією обнявшись! Щоб же ти удавився! Бодай тобі добра не було, як ти водив мене цілий рік, а тепер насміявся надо мною!.. Ну, не я буду коли чимнебудь і тобі не оддячу... а не я, то бог тебе накаже за твою неправду до мене!.. Боже мій! Який же смуток, який жаль у душу западає... От-от старости прийдуть! Старости? Від нелюба, від Степана... А! Ні, не pomoже! Не буду мучиться, не буду, не діждеш! Буду кепкувать над тобою, сміяться! Боже, боже, дай мені силу, дай мені сміх і радість, поможи мені помститися над моїм ворогом. Цілий рік була щаслива, пригорталася до нього, слухала, як билось у нього серце в грудях... О, нащо ж я згадую? Нащо? Щоб більше мучиться?.. Тьфу, тьфу! На все, що було! А як божився! Пекельна твоя душа, тепер божишся Софії... Мерщій, мерщій би старости!.. весілля! Щоб Гнат бачив, що я весела і не журуюсь!.. Я вже тебе забула, ненавидю, ти мені осоружний, ти вийняв сам з грудей моїх те серце,

що тебе любило — тепер тут пусто, а в пустім місці знайдеться й Степанові... (*Пішла в хату*)

ЯВА XII

Справа виходять 1 і 2 дівчата.

1-а дівчина. Іди хутче, лізеш.

2-а дівчина. Та стривай, я вже втомилась. Чого ти так женешся?

1-а дівчина. Та як же? У мене від цікавості аж дух захоплює! Степан свата Варку, — і не дурний. Наче не зна, що вони любляться з Гнатом!.. Мені, сестро, і жаль Степана, і рада я буду подивитись на нього, як він вилізе з хати, підгорнувши хвоста, мов та собака, що піймалась на шкоді та покуштувала доброго дрючка! Нехай не лізе — хіба мало дівчат! І він туди ж, до Варки! Сховаймося, — бо вже либонь ідуть. Тільки старости в хату, а ми під вікно. (*Ховаються за хату*).

ЯВА XIII

Справа виходять Степан і 1 і 2 старости.

Староста 1. Ну, тепер понюхатъ, понюхатъ та й боже поможи! (*Шука за халявою*). Отак, нема!

Староста 2. Що там?

Староста 1. Захапався і ріжок з табакою за був дома.

Староста 2. Та ну його, хіба ти не обійдешся й години без тієї погані?

Староста 1. Не могу довго сидіть, як не нюхаю : зараз сердюсь і до всіх чіпляюсь... Я й уночі нюхаю, прокинусь і нюхаю, а не понюхаю — не засну! Побіжи, Степане, візьми на столі ріжок. (*Степан пішов*).

Староста 2. Чорт батька зна що вигадав — нюхать! Вже далеко краще курить. А то наб'є того носа табакою так, що й говорить не може... ще й вишнівка... тьфу!

Староста 1. Привик. Я тільки після сповіді не нюхаю та в страшну п'ятницю... і не повіриш: хоч на горищі сиди, так і порива ляяться, аж за серце смокче... прямо сумно! Так і кортить, так і кортить... Як же потягну добру пучку — зараз повеселю... Проста табака вже й не бере: ніс заляга, тепер посовітували мішать у табаку товченого стекла.

Староста 2. Стекла?! Ото! Для чого?

Староста 1. Щоб продирало у носі, а то, як заб'ється ніс, то треба ходити роззявивши рота, бо носом вже не дихнеш.

Староста 2. Та кинь його к бісу, а то ще задавить. (*Степан приносить ріжок*).

Староста 1 (*нюха*). Однаково умирать!.. Чудний ти: для чого тоді й ніс бог дав, коли не нюхать?.. Мене аж жаль бере, як гляну на твого носа: така чудесна посудина і так даремно пустує. Якби мені такий ніс, як у тебе, то б нічого й не хотів.

Староста 2. Який же в мене ніс, що ти

Його з посудом рівняєш? Що ж то у мене ніс— як мазниця чи що?.. Якби ти мені не кум, то я вилаяв би тебе, як послідню свиню.

Староста 1. Та ти не сердься, куме, хіба ти винен, що тобі такого носа вчеплено?

Староста 2. Отже ти мене роздратуєш і я не піду з тобою за старосту! Йй-богу, вернуся додому.

Степан. Та господь з вами! Ви за носа посваритесь, а я ж чим винен? Ідіть, ради бога, бо ще й поснуть у хаті, поки зберемося!

Староста 2. Нехай не вигадує...

Староста 1. Іди, іди— я вже не буду. Ти, бачу, жартів не знаєш.

Староста 2 (йде в хату). Гарні жарти! Ще посудом продражнять.

Староста 1 (нюха). Ніс— як галанський огірок, а він ще й сердиться... (Пішов у хату).

Степан (один). Пішли. Слава богу! (Дівчата 1 і 2 виходять зза хати). Хтось вже й визира! Не люблю, страх, цікавих людей... у хату, кажуть, іти не можна, поки не покличуть, а на дворі стовбичить якомсь чудно. Піду постою в сінях покищо. (Пішов. 1 й 2 дівчата виходять).

1 і 2 дівчата.

1 дівчина. Чи ти бачила? Уже пішов у хату! Виходить, Варка дає за нього рушники? Це так!..

2 дівчина (підходить до вікна). Ні, Степана в хаті не видно. Хто ж то пішов? То ж він либонь.

1 дівчина. Пусти, ще я загляну!

За лаштунками парубки співають і підходять все ближче.

2 дівчина. Парубки ідуть. Чула, що казали? Будуть свистіть і тюкать на Степана... от бідний?..

Парубки:

Та жила собі та удівонька
Та на край села,
Мала собі та удівонька
Сина сокола... І т. д.

Пісня співається не гучно. Дівчата одна другу відтягають од вікна й заглядають. Прибігають з правого боку ще дівчата, теж заглядають у вікно. Сміх. Пісня стиха.

1 дівчина (*сплеснувши руками*). Ох, ненько! Подала, подала рушники! От тобі й Степан!

2 дівчина (*одтяга її*). Ні! Брешеш! Стривай, ще я гляну. Так і є! Степан увійшов. Здоровий та рябий! Де ж він був?..

1 дівчина (*загляда через плечі*). А як же тепер Гнат?

ЯВА XV

справа
Входять Гнат, Омелько, Дем'ян і парубки.

Гнат. Диви! І справді тут сватання.

Дем'ян. Я ж тобі казав.

Гнат. Глядіть же, братці, пропустимо старостів, а Степана оточимо й будемо править моїорич.

Дем'ян. Могорич? Ха, ха, ха! От чудасія! Він гарбуза винесе, та ще й могорич! Ну й видумав! Омелько. Ми з Харитоном будем свистіти що є духу!

Дем'ян. А ми з Петром тюкать, а ви всі речіть.

Гнат. Тільки не зразу—цур не вискакувать попереду, то вже після, як він сам скаже, що гарбуза з'їв! Стривайте, я подивлюся, що там діється. *(Підходить до вікна)*. Пропустіть. *(Його пропускають, він загляда у вікно)*.

Дем'ян. Щось довго копаються старости.

Гнат *(одскакує од вікна)*. Зрадила!.. Так ти обманювала, сміялася надо мною!.. О, гадюче, ехидне кодрло—не діждеш же й ти празникувать весіллям свою зраду: я тобі зараз голову розіб'ю. *(Витаскує з тину кілок і кидається в хату)*.

Дем'ян *(придержує його)*. Що там? Чи ти не сказився?

Гнат. Пусти! Я уб'ю її, я спалю їй хату... я... *(Омелько теж держить його)*.

Дем'ян. Та угамуйся, божевільний! Ти не тямиш, що кажеш! Що ти там побачив таке страшне?

Гнат. Старости вже рушниками перев'язані, а вона стоїть, усміхається, наче вік Степана кохала, ждала і рада, що діждалась... Пустіть, я її задавлю, анахтему!

Омелько. Опам'ятайся! Сам же ти відцурався від неї, чого ж тепер хочеш? Присилувать Варку, щоб тебе любила...

Гнат. Ні! Я сам не знаю! За серце ухватило!.. Не сподівався, щоб сталося!.. *(Кида палицю)*.
Пустить, проходить. І дурний же я, і навіжений справді: посваривсь, відцурався і знов лізу!.. Тьфу!.. Не діждеш ти, щоб я так за тобою убивався і сам себе на страту вів!.. Бачу тепер, як ти любиш: хто перший посватав, за того й рушники подала! Ходім, хлопці, у шинок: з мене могорич — я просватав Варку за Степана. *(Співа, гурт підхоплює. Дівчата відтягають одна другу од вікна)*.

Коло млина, коло броду *(двічі)*

П'ють голуби чисту воду.

Вони пили, буркотіли, *(двічі)*

Ізнялися, полетіли.

(Всі виходять).

Завіса

ДІЯ ТРЕТЯ

У Гната в хаті.

Яку хвильку нема нікого на кону.

ЯВА І

Входить Варка, а потім Софія.

Варка. Нема нікого! Де ж вони? Воркують десь, закохані, щасливі...

Софія (*вбіга*). Варка! Здрастуй. Я забігла до Параски, трошки посиділа, коли дивлюсь — хтось пішов до нас. Я не пізнала тебе. Сідай, сестро.

Варка (*зітхнувши*). Спасибі.

Софія. Бідненька! Ти, мабуть, скучаєш дуже за Степаном?

Варка. Де ж там і ні! Боже, як важко! Тільки ж місяць прожили, тільки щастя усміхнулось та й знов нахмарило.

Софія. Хіба ти, сестро, не знала, що йому у москалі треба йти?

Варка. Не знала.

Софія. Чому ж було людей не розпитать? Так хутко все скоїлось: не вспіли ми з Гнатом побраться, як твого Степана узяли.

Варка. Хто ж сподівався, що так станеться. Він один, думала — одиночок не беруть.

Софія. Кажуть, якби у нього мати була, як от у Гната, а хоч баба стара, то не взяли б...

Варка. Таке вже мое щастя. Та біда знайде, хоч і в піч замажся.

Софія. Правда. Божа воля. А ти не тужи, Варко, може він скоро повернеться: другі через рік вертаються.

Варка. Де вже там! Мені все не так, як людям... А ти, Софіє, щаслива?

Софія. Щаслива, сестро, така щаслива, що не знаю, як і сказати!

Варка. Не б'є тебе Гнат?

Софія. І не лаялися ще.

Варка. В два місяці другі разів три поб'ються. Виходить, Гнат тебе любить?

Софія. І любить, і жаліє, спасибі йому. Знаєш, сестро, мені все здається, що я дівчина; а як гляну, що й Гнат біля мене, та нагадаю, що ми чоловік і жінка — аж почервонію, їй-богу!

Варка (*набик*). У! Задавила б тебе! (*До Софії*). А знаєш, чого я до тебе зайшла? Дай мені решета великого.

Софія. Добре. Посидь же трохи у мене.

Варка. Ніколи. Треба жито однести у млин, у мене нема кому — я сама.

Софія. Стривай же, я зараз принесу — воно, здається, у коморі. (*Виходить*).

Варка (*одна*). Щаслива!.. Поки Степан був дома, а Гнат ще не женився — і я була щаслива. Щаслива була тим, що в вічі Гнатові сміялись, а він лютував і ревнував мене до чоловіка! Я празникувала!.. Вирядюсь, вийду з Степаном і дражню, бувало, Гната. О, як любо кепкувать над ворогом!.. Тепер хвортуна повернулася другим боком. Степана мого взяли у москалі в той самий день, як Гнат женився на Софії, а я зосталася одна і знов впливла наверх люта мука: я ревную Гната до Софії. Здається мені, що я ненавидю Гната, а серце кров'ю обливається, що він живе з другою! О, чого б я не зробила, щоб тільки Гната причарувать до себе! Я на погибель готова, мені тепер однаково! Не в'януть же мені, не сушить своєї краси, поки Степан вернеться!..

ЯВА III

Входить Софія з решетом.

Софія (*дає решето*). Ти б заходила частіше, все б не так скучала.

Варка. Спасибі тобі, сестро, за добре слово. Прощай тим часом. (*Пішла*).

Софія. Іди здорова. (*Одна*). Бідна Варка, як мені її жаль. Я б умерла від горя, як би мого Гната тепер у москалі взяли. Де ж це Гнат? Вийде кудинебудь на часок, а мені зараз скучно без нього робиться. Стривай, щось мені треба зро-

бити... Ага... (Достає з скрині скатертину й накриває стіл). Коли б татко до нас мерщій перебралися. Тоді я буду зовсім щаслива. Батько куплять нам пару бичків і корову мені куплять...

ЯВА ІV

Входить Ганна.

Ганна. Ще й досі возишся? Я думала, що ти вже й піч помазала.

Софія. Я, мамо, миттю справлюсь. (Хутко пішла).

Ганна (одна). Швидка на речах! А яка з тебе робітниця? Пожила біля татка в городі, чайку попила, а тепер би тільки ніжилась. Ще й старий сюди притириться. Нужний він тут, як п'яте колесо до воза. Лишний рот. Та у мене недовго. Поки ще спускатиму яке время, а там і насяду. Їм тільки змовчи, то й лапки покладуть, тоді сама працюй, гнися, а невісточка буде вилежуватися. Чорта пухлого! Я й сама була невісткою, мене не милували! аж шкура тріщала — робила, будеш і ти робить... я й на татка твого не подивлюся.

ЯВА V

Входить Гнат.

Ганна. Де це ти був?

Гнат. Помагав Семенові бички вчить.

Ганна. Краще б тин полагодив та рів окопав, а то осунувся зовсім.

Гнат (запалює цигарку і пускає дим у комин).
Поспію. Треба допомогти другому, то й тобі допоможуть. Софійн батько сьогодні й нам бики прижене, от Семен і мені допоможе.

Ганна. Чи старий і справді тут буде жити?

Гнат. А що?

Ганна. Ще й питає? На біса нам дармоїд здався?

Гнат. Багато там старий чоловік з'їсть.

Ганна. Ого! Він за двох з'їсть — старі москалі їдять, як з немочі, а не зробить й за малу дитину.

Гнат. Треба ж йому десь притулок мати, де ж його дінеш?

Ганна. Нехай у благодільню йде.

Гнат. А як би вас у благодільню одвезти?

Ганна. Бач, якого пса вигодувала! Матір рідну міняє на жіночого батька. Може, ще є стара баба у Софії, то й ту б прийняв. Багатир, сказано!

Гнат. Що з вами сталось, мамо? Коли не зомною сваритесь, то на Софію гримаєте.

Ганна. А хто ж вас навчить? Якби не старі люди, то ви б і за роботу не брались... Гримаю!.. Що ж ти мені звелиш руки у твоєї жінки цілувати або хвалити тебе, що дармоїда приймаєш у хату?

Гнат. Та коли ж, бачите, наобісіє слухати — після цієї та знов цієї.

Ганна. Мати наобісіла? Добре! Треба й собі йти у прийми десь. (Іде з хати). Діждалась таки свого — рідний син виганяє... (Вийшла).

Гнат (*один*). От і розбери! Любила мене мати, пестила, прямо — як з писаною торбою носилася. Мені здавалось, що кращої, добрішої матері, як моя, й на світі нема, а от женився — мов одрізало. Особливо мене пече-ріже, як вона починає до Софії чіпляться! Ну, як тут витерпів, щоб часом лихого слова не сказати? Ще спасибі, Софія змовчує, а то гріха й не обібрався б. Ось і Софія. Стривай — злякаю. (*Притуляється до стіни*).

Я ВА VI

Входить Софія з клунком, кладе його біля печі. Не бачить Гната.

Гнат. Здорова була, чорнява!

Софія (*кинулась*). Ох! (*Побачила Гната*). Гнат! (*Підбігає і б'є його шуткома, потихеньку*). Ось тобі — чорнява!.. злякав ... (*Обійма й цілує*). Де був, вражий сину? Я трошки утомилась. Сядемо. (*Сіли на лаві рядом*). Дивись, як гарненько я прибрала, от зараз піч вимажу й розмалюю її усякими квітками і півниками. Побачиш, як гарно буде. У мене є жовтогаряча глина і синька! А матері не бачив? (*Гнат її обнімає*). О, ти мій милий! Чи й тобі так весело зо мною, як мені з тобою? Чого ж ти мовчиш? Говори, смійся, шуткуй!

Гнат. Постривай ти, щебетуха! Не даєш мені й слова вимовити, сама балакаєш та й дивуєшся, що я мовчу... Сьогодні батько будуть.

Софія. Хто тобі сказав?

Гнат. Охрім приїхав з города. Він кіньми і обігнав батька. Батько женуть пару биків і корову.

Софія. Корову? От я рада! А якої масті?

Гнат. Не питав. Дарованому коневі в зуби не дивляться.

Софія. Коли б сіру! Терпять я не можу рижих. От ми хазяїни з тобою! Правда? А як розбагатіємо, зберемо грошей, то купимо коней пару. Правда? Ти любиш коней? Я люблю! На волах довго їхать, а кіньми тільки ньокнув і в городі.

Гнат. О, ти, мій соловеєчко, щебетунчик! *(Пустують — обніма її й цілує).*

Софія. Гнате! вгадай, що я тобі скажу? Ні, не вгадаєш. *(Шепче на ухо).*

Гнат. Ну?! А ти почім знаєш?

Софія. Я питала Параску, чого воно. *(Шепче на ухо).* А вона й сказала. *(Опуска очі соромливо).*

Гнат. Гляди ж, щоб син був!

Софія *(б'є його)*. От тобі, от тобі! Бач який противний! Я йому на вухо, а він так і вивіз голосно.

Гнат. Ха, ха, ха! Хіба неоднаково? *(Цілує)*. Так гляди ж...

ЯВА VII

Входить Ганна.

Ганна. Ще не націлувались? Пора вже й за роботу браться!

Софія. Я, мамо, все зробила,—дивіться!

Ганна. А піч, а просо треба стовкти.

Софія. Піч зараз розмалюю ...

Гнат. А просо я сам стовчу.

Ганна. Балуй, балуй! Може й піч сам помажеш?

Гнат. А як і піч помажу, то що! *(Тим часом Софія проворно розмішує глину й маже щіткою комин).*

Ганна. Маж. Про мене, хоч і хліб міси, і обідать вари сам.

Софія. Не сердьтесь, мамо, на нього, то я винна. Я ні йому, ні вам нічого не дам зробити біля хати, я все сама зроблю.

Ганна. Багато наробиш, як раз-у-раз будеш до чоловіка липнуть.

Софія. Та я не буду ... От побачите, мамо, як я комин розмалюю.

Ганна. Ти краще позашпаровуй та черінь добре вирівняй, бо горшки перевертаються, а малювать не треба, то примха.

Гнат. Та нехай малює,— краще для ока, хіба воно вам завадить?

Ганна. Не можна вже матері й слова сказати твоїй жінці, наче я її з'їм! Тьфу на твої речі— хоч у хаті не сиди ... *(Пішла з хати).*

ЯВА VIII

Гнат і Софія.

Гнат. Гедзь матір укусив.

Софія. Не дратуй. Нехай собі. Я їм раз-у-раз змовчу, покорюсь, то вони й подобрішають. Тре-

ба ж їм показати, що вони старші. Аби ти, моє серденько, завше був до мене такий, як тепер, то мені нічого не страшно... Дивись, я зараз півника намалюю. (*Гнат підходить до печі й дивиться*). Бач?

Гнат. Хіба — це півник? Це — голуб.

Софія. Ну, голуб. Це ти, я тебе намалювала. Ти мій голуб? Еге!.. А тут буде проти нього голубка — це я... А ось квіточки, я люблю квітки. Знаєш, я насію в городі рожі, маку, повняків, чорнобривців... Боже, як я люблю усякі квітки, а ти любиш?

Гнат (*узяв стеблину з віника, вмочив у глину й маже Софію*). Люблю.

Софія. Ой! Постой же, я тебе щіткою помажу. (*Хоче його помазати, Гнат ухиляється й вискакує в сіни*). Хіба ти не вернешся. (*У двері балака, а за дверима Гнат сміється*). Стривай, стривай, смійся... ти будеш спати, то я тобі всього носа синькою обмажу — от гарний будеш, ха, ха, ха! Ну йди вже, я не буду тепер мазати, їй-богу, не буду! От противний, мабуть, утік на двір. (*Одчиня двері*). Так і є — ха, ха, ха! Злякався. (*Малює*). Боже, як гарно, коли любиш і тебе люблять, аж сльози від радощів навертаються! От татко порадуються за моє щастя! А вони боялися, совітували йти заміж у городі за шевця! Візьму у татка грошей і в неділю молебствіє одправлю: за Гната, за татка і... за матір, може буде добріша. (*Співа*).

На городі нивка,
Кругом материнка,
Там дівчина жито жала,
Сама чорнобривка.
Жала ж вона, жала,
Стала спочивати —
Ішов козак дорогою,
Став її питати.
Здоров, здоров, козаченьку,
Помагай біг, женче;
Вона ж стала, відказала:
Здоров бувай, серце.
А вже ж тая слава
На все село стала,
Що дівчина козаченька
Серденьком назвала.

Гнат (*одчиня двері й підспівує послідні дві строчки*). Не будеш мазать?

Софія. Іди, іди!

Гнат (*входить*). Ну, не пустуй же, я тобі щось гарне скажу... Батько женуть бички і корову, вже біля млина на тім боці.

Софія. Побіжимо йому назустріч!

Гнат. А хати нема на кого покинути.

Софія. То ти оставайся, а я побіжу. (*Хутко витира руки й біжить*).

Гнат (*один*). Голубонька моя! Яка весела в неї вдача. Не дає їй задуматися... Слава богу, забув Варку! То, бувало, Варка із голови не виходила— все перед очима стояла, а тепер байдуже... Недавно були вмісті на роботі біля машини, до мене їй не балакала, а з другими пустувала та сміялась, як несамовита, а потім сіла в клуні та плакала тяжко так, що боже мій... Я не витерпів, спитав, чого плаче, а вона глянула на мене, хутко витерла очі, нічого не сказала їй побігла до роботи... Жаль її, зав'язала свій вік. І я таки винен... Ну, та вже тепер не вернеш...

Я В А Х

Входить Варка.

Варка. Здрастуй, Гнате!

Гнат (*набік*). Тьфу, аж у серце шпигнуло. Здрастуй.

Варка. А Софія де?

Гнат. Нащо тобі?

Варка. Чого ти такий сердитий?

Гнат. Я? З якої речі?

Варка. Ти то знаєш. Голос сердитий! Візьми решето, віддаси Софії, я в неї позичала.

Гнат. Поклади. Одначе ти змарніла!

Варка. Тю! А Калинівський панич казав мені, що він кращої їй не бачив.

Гнат. Познайомилася вже? Скоро.

Варка. Найма до себе в горниці. Вже тричі приїздив.

Гнат. Що ж ти підеш? Степана забула!

Варка. Ох, де там забула? Я не така, як другі, не скоро забуваю. Сам кажеш, що змарніла... журюся...

Гнат. А до панича все таки наймешся?

Варка. Побачу. Тим часом поїду в город, там розпитаю, де Степана діли, буду шукать його, а не знайду Степана...

Гнат. То знайдеш Івана?

Варка. Атож! Сохнуть не буду!

Гнат. На біса і в город їздити, і до панича найматься... Така молодиця тільки сліпого не приворожить. Ти б тут пошукала.

Варка. Я тут вже добре опеклася: й досі бо-
лить, ніяк загоїть не можу.

Гнат. Невже ще не забула?

Варка. Кого?

Гнат. Кого?.. А ти про кого балакаєш?

Варка. Догадайся.

Гнат. Чорт тебе знає! Хіба тебе розбереш.

Варка. Ха - ха - ха! Прощай.

Гнат (*набік*). Сатана! (*До Варки*). Стривай, чого тікаєш?

Варка (*зітхає*). Боюся.

Гнат. Таківська! Кого ж ти боїшся?

Варка. Тебе.

Гнат (*наближається*). Хіба я вовк? Я не з'їм.

Варка. Так спалиш.

Гнат (*бере її за руку*). І не з'їм, і не спалю, а як пожартую, то ціла зостанешся.

Варка (*нахилия голову*). Я жартів не люблю, за жарту ти мене покинув.

Гнат. Ти сердишся? (*Варка мовчить і дивиться на Гната лукаво спідлоба*). Ну й клята Варка, яка ти гарна стала!

Варка. А дівкою була поганша?.. Тепер гарна, бо не твоя... Пам'ятаєш, що ти мені казав, як ми сиділи під вербою на Купайла?.. Над річкою огонь горів... хлопці й дівчата гомоніли, перекликались, співали, тихий вітерець чуть подихав, а ти... схилився до мене... (*Вириває руку*). Ох! Що я нагадала? Прощай! (*Гнат хватає її за руку*). Пустити! що ти робиш?

Гнат (*палко*). Варко! (*Тягне її до себе*).

Варка (*виривається*). Приходь до мене!.. Я сама. (*Видігає*).

Я В А Х І

Гнат (*один*). Що це зо мною? Чи не одурів я?.. А очі, очі, як горіли в неї... Пальона, каторжна, і гарна, як маків цвіт. Тьфу! Сатана в жіночому обличчі!.. Бач, як залізла знов у душу! Цур тобі, цур! Одсахнись від мене, пекельна маро!

Я В А Х І І

Вбігає Софія, а потім входить Іван з мішком за плечима і з палицею довгою в руках.

Софія. Іди, іди, Гнаточку, подивися! Які бики, яка коровка гарненька, а під нею бичок, ма-

нюній - манюній... Що це з тобою? Ти такий блідий?

Гнат. Чогось голова заболіла і морозить, наче пропасниця...

Софія. Оце! Тількищо був здоровий... (*Бере пляшку з полиці*). Стривай, я зараз тебе побризкаю свяченою водою — як рукою здіме. (*Бризка*).

Гнат (*обніма її, тупить до себе*). Лікарко ти моя! дорога моя знахурочка! Ти мовою своєю доброю, веселою, ласкавою та серцем щирим — усяку хворість з мене виганяєш. Ходім же подивимося на нашу худобу. (*Входить Іван*).

Іван. Здрастуйте вам, діточки в хату! Живенькі, здоровенькі!

Гнат. Слава богу! Як ви, тату?

Іван. Та що я? Звісно, закарявів, як той сухар, що з глевкого хліба; бий об камінь — не розіб'єш... дибаю ще, тільки погано бачу. (*Софія помагає йому скинути мішок*).

Гнат. Ну я ж піду подивлюся на скотину. Спасибі вам, тату: тепер і ми хазяїни. (*Пішов з хати*).

Іван. Ні за що! Дай вам бог на користь. (*Розперізується, скида свиту й остається в куртці*). Як же тобі живеться, дитино моя? (*Дивиться на неї*). Повніша стала, покращала. (*Цілує її*).

Софія. Слава богу, таточку, тільки вас не доставало. Тепер я вже й не знаю, чи буде така щаслива людина на світі, як я.

Іван (*розв'язує тим часом мішок*). А стара як? Не лаяла ще?

Софія (сміється). Трошки... Та Гнат заступається.

Іван (достає з мішка бублики, в хустці ріжки і горіхи й особливо черевики). Годи їй, дочко. Лиха свекруха — то найтяжча доля жіноча: все одно, що у москаля підхвებель.

Софія. Я й думку її вгадую.

Іван. Дай боже, щоб усе було гоже. На ж тобі гостинця. (Дає черевики). А це ріжки й горіхи, а ось бублики. Ти, здається, любиш ріжки?

Софія. Я люблю солоденьке, ви мене привчили.

Я В А XIII

Входить Ганна.

Іван. Здрастуй, свахо! чи приймеш до хати?

Ганна (набик). Чорт тобі рад! (До Івана). Вже коли прийшов, то не викинеш.

Іван (набик). Добре віта! (До Ганни). От бог привів і знову жить у селі. Тут родився, звідціля на службу пішов, тут женився, і жінка тут умерла, і сам кістки свої тут положу; а думав вже у городі вмерти: так от дочка в селі привикла... Ну, що ж робить: вона у мене одна, для неї тільки й жив. Аби їй тут щастя, а мені однаково... Продав я в городі хату й оце купив їм дещо у хазяйство. Ти бачила, свахо, товар?

Ганна. Манячить там щось під повіткою... Не розгляділа — телята якісь, чи що?

Іван. Е, ні, не гань худоби! Бички гарненькі, хоч зараз у плуг, а коровка дійна. От підемо,

подивимось. (*Вийма з мішка*). А це тобі гостинці.

Ганна (*розгляда*). Хустка! Темна... така, як я люблю, якраз угадав. Що ж ти стоїш, сідай, свате,—натовився, мабуть, добре. І ситчик гарненький,—а по чому брав?..

Іван. Копа з гривньою аршин. Божився крамар, що нелинюче, мий скільки хочеш...

Ганна. Спасибі, спасибі, що не забув старої... Може, ти їсти хочеш? Та що й питати! Дочко, давай татові попоїсти.

Іван. Стривай. Не турбуйся. Я разом з вами повечеряю. Ходім лише подивимся на худобу. Чи похвалиш? (*Входить Гнат*).

Гнат. Чудесні бички, далеко кращі, ніж у Сена.

Ганна. Ходім, ходім, свате, ще й я подивлюся. (*Іван і Ганна вийшли*).

Софія. На тобі ріжка. Іж... Я вже одного з'їла. Солодкий, солодкий! А горіхів хочеш?.. На. Татко мені черевики купили. О!.. (*Вертить перед Гнатом*). Правда гарні? У неділю надіну до церкви.

ЯВА XIV

Вбігає Варка.

Варка. Ой, голубчику Гнате, йди мерщій, вирятуй мою телицю!

Софія. Що там?

Варка. Упала в рів, сестро, і застрягла...

Гнат. Хіба там нема кому вирятувать?

Варка. Нема ні душечки, тільки дід Хома...
Іди бо, а то заллється, пропаде скотина, вона ж
у мене одна.

Софія. Чого ж ти стоїш, Гнате! Іди мерщій,
на шапку! Мерщій же, а то справді ще пропаде
скотина.

Гнат. Ходім удвох!

Софія. Ну, вигадай! Бери його, сестро, тягни!
(Сміється).

Варка (бере Гната за руку, тягне). Ходім!

Софія (підпиха ззаду). Бач, який лінивий,
все б йому біля жінки киснуть. (Випхавши за
двері, стоїть на порозі). Та вертайся мерщій,
будем вечерять.

Завіса

ДІЯ ЧЕТВЕРТА

Біля Гнатової хати.

ЯВА І

Іван (*сидить і латає чоботи, тихо мугиче пісню*).

Ой, ходить Іван понад лиман,
А за Іваном та його пан,
Чи ти, Іване, рибу ловиш?
Чи ти, Іване, перевозиш?

Чи воно темно, чи я вже зовсім осліп! Шуляю, шуляю дратвою — не попаду... Може, щетина загнулась. (*Пробує на зубах*). Ні, рівна. Не бачу. Пора, пора вже... а колись бувало, на службі, ще на Капказі, при місяцю шив... Колись! А коли воно було?. Недавно, хе, літ 45 з лишнім... Охо-хо-хо! І хліб насилу розжую, та й жувать його вже надоїло, а господь смерті не дає... Отак як почнеш нагадувать, що й на Капказі 25 років був, і вернувся, і женився, і жінка вмерла... Царство їй небесне, вічний покій!.. Тільки годок і прожила... Дочку сам виняньчив, а тепер діждав і

заміж віддять її. Чого, чого не бачив, чого не покуштував. (*Зітхає*). Давно живу, пора й честь знать!.. Отже тільки нічого не нагадувать і отак уранці, як скоро встанеш, вийти на подвір'я до схід сонця—легенький вітрець повіває, квітки з садів пахнуть, пташки божі щебечуть назустріч сонцю,—то здається, що тільки вперше бачиш таку красу та тільки один день і живеш. Один день!.. (*Співа*).

Ой, мав я жінку, Уляночку.

Я В А П

Гнат іде в вулиці до хати й сіда на призьбі. Зітхає.

Іван. Чого ти, Гнате, так тяжко зітхаєш?

Гнат. Хто? я? Так собі. Чого ж мені зітхать?
А мати дома?

Іван. Пішла до Богунки позиватися за курку.

Гнат. І не надійсть, господи, цілий день з людьми гризтися! Мабуть, Софії нема?

Іван. Еге. Ти вгадав: Софії не було, чіплялася до мене, та я мовчав, вона й пішла.

Гнат. А Софія вернулась?

Іван. Вернулась. Там з Варкою у хаті.

Гнат (*встає, набік*). З Варкою? Усього заколотило, мов у пропасниці... Піду куди небудь, щоб її не бачить, щоб не починила чого...

Софія (*з хати*). Гнате, Гнате! Іди сюди! Ми тобі скажемо щось смішне! (*У хаті Варка й Софія регочуть*).

Варка (*з сміхом*). Будеш жаліть, що не чув.

Гнат. Я не цікавий! *(Про себе)*. Мені не до сміху, а їй байдуже — і сорому нема.

ЯВА ІІІ

З хати виходить Варка, а потім Софія.

Варка *(у хату)*. Іди ж мерщій, сестро! *(До Гната тихо)*. Чого не вийшов?.. Я ждала до півночі. Виходь сьогодні — я знову буду в леваді.

Софія *(сміючись, виходить з хати)*. Ну й дурний, ну й дурний! І як він не догадався?

Гнат. Хто?

Варка. Не розказуй, не розказуй — він не цікавий.

Софія. Та чуеш, що вчора Варка зробила у панів на току...

Гнат. Що?

Софія. Піддурила Микиту, щоб той уліз у четвертий мішок — зважить би то, скільки в йому пуд. *(Сміється)*.

Гнат. Пройда — ну?

Варка. Він уліз, а я зав'язала його гарненько у мішку, а хлопці взяли мішок з Микитою, підняли його та й повісили на терези. І так він висів у мішку аж до сніданку, а ми всі реготали...

Гнат. Добра робота!.. А прикажчик же що?

Варка. Його не було, а панич сам сміявся, аж качався. Микита ворухиться у мішку, наче здоровенний кіт, та сопе, і щось балака, а за реготом і не розбереш! А якби ти бачила, сестро, який він виліз із мішка, то ти б боки порвала:

Червоний, упрів аж мокрий, волосся йому прилипло до виду, та так і кинувся до мене — хотів, клятий, бить, та хлопці не дали.

Гнат. Жаль.

Іван. Нема до вас доброго підхвелебя!

Варка. Ет! Якби на вас, то й не сміявся б ніколи ... Ходім, Софіє, проведеш мене трохи, я тобі розкажу ще одну оказію — при всіх розказувать не можна.

Гнат. Гарна, мабуть...

Варка. А кортить? Ха-ха-ха! Ходім!

Пшли. Гнат сіда на призьбі і схиля голову на руки.

Іван. Чистий обіясник, вража молодиця. Мабуть, годі, зовсім не видко, разів п'ять колов шилом у одне місце, а щетини не протягну. *(Бере стілець, щоб та інше й несе в хату).*

ЯВА ІV

Гнат *(один)*. Ох! Болить душа! Зовсім було забув Варку і знов якась нечиста сила до неї в хату завела!.. Обвила мою шию рукою, пригнулась — і досі чую, яким теплом тоді від неї віяло, поцілувала ... пошептала і причарувала мене знов до себе і я ошалів, ошалів ... забув, що я жонатий, і не тямлю, як і спокусився!.. А після того місця не знайду: запалила мій спокій, розірвала надвое душу!.. У мене тепер дві душі й обидві болять, ниють, щемлять ... Одну хвилину мені жаль Софії і сором їсть очі, а другу ... другу —

вся душа, всі думки — у Варки! Я жалію Софію, я їй присягав у церкві... Я хочу забуть Варку — і не можу. Цілую Софію — Варка перед очима! Не бачу її, здається, жінку люблю, побачу, почую голос — забуду все і знов одурію.

ЯВА V

Софія і Гнат.

Софія. Ну й гарна, ну й весела вража Варка!
Гнат. Що вона там тобі розказувала?

Софія. Чого ти наче все сердишся?

Гнат. У мене болить тут, під грудьми, може, через те й забалакав так.

Софія. Під грудьми, кажеш, болить? Чи не підірвався ти?

Гнат (*нетерпляче*). А-а!.. Не знаю! що вона казала?

Софія. Хто?

Гнат. Варка!

Софія. Та нехай вона тямиться, чого ти кришиш? Казала, що панич наш до неї залицяється.

Гнат. Хвойда!.. (*Стогне*).

Софія. Що тобі, серденько, таке? Може, пристрів? Я побіжу, верну Варку, вона вміє шептати, її баба покійна навчила.

Гнат (*набик*). Знаю, як вона шепче. (*До Софії*). Не треба. Я піду до Цимбала краще.

З хати виходить Іван.

Софія. Гнат нездужа, тату.

Іван. Що ж тобі?

Гнат. Нудно.

Іван. Нудно? Постривай, я зараз пошукаю — там десь у мене було зілля, ще з Капказу. Тільки посмокчу — усяка хвороба пройде. (*Пішов у хату*).

Гнат (*набік*). Не допоможе мені те зілля... (*До Софії*). Сядь біля мене.

Софія (*радісно*). Серденько! (*Сіда*). Якби ти знав, як мені тяжко через те, що ти такий сумний ходиш, усе сердишся чогось, не пригортаєшся вже до мене! Я й сама захворію.

Гнат. Я не сердюсь — я нездужаю... А не пригортаюся, бо мати раз-у-раз докоря, що ми тільки цілуємося.

Софія. Гнате! Тепер матері нема... (*Гнат її цілує*). От мені й весело! Як ти мовчиш, то я тебе боюсь; і важко мені й плакати хочеться і робота пада з рук, блукаю, мов шалена, а як...

Іван виходить.

Іван. Зілля не знайшов, загубилось. А от знайшов перець. Тут три-дев'ять перчин. Хоч ковтни цілі, хоч розжуй, та ковтни — допоможе, тільки не загуби якого зерняти.

Гнат. Та ну його, тату. Перець не допоможе. Я краще піду до Цимбала, може він що дасть.

Іван. Та ковтни, ковтни — воно не завадить. На.

Софія. Від нього ще гірше пектиме.

Іван. Що ти тямиш! Це мені на Капказі один

вірменин дав, він на Афонській горі достав.
Ковтни — побачиш.

Гнат (*бере*). Ковтну, щоб одчепився. (*Ковта*).

Іван. Гляди ж, щоб не впало яке зерня. Ну, що?

Гнат. Не проскочило ... позастрягало.

Іван. Принеси, Софіє, води. (*Софія пішла*).
Дуже помага, од всякої хвороби помага. Було
оце чи живіт заболить, чи так коло серця чого
закрутить, або морозить іноді походом — візьмеш
три-дев'ять (*Софія виносить воду*). Запий. Нав-
хрест запий.

Гнат. Та вже проскочило.

Іван. Нічого, а ти таки запий, навхрест ... отак,
отак!.. Ну, а що?

Гнат. Нудить.

Іван. Нудить? Дивно! А мені одразу помага.

Софія. Я боюся, щоб ти ще гірше не захворів!
Іди, Гнаточку, поки ще не зовсім смеркло, до
Цимбала, а то пізніше не застанеш. Тільки не
барись.

Гнат. Та хто його знає, як скоро справишся...
може й заночувати там прийдеться. (*Йде*).

Софія. Ото, вигадав! (*Гнат пішов*). І що в
нього таке, тату? Я боюсь...

Іван. Може що з'їв. Понудить та й пройде,
чого там бояться. Воно й від перцю пройде, тільки
треба подождать.

Голос Ганни (*за коном*). Матері твоїй чорт,
твоя й мати така!

Софія. О! Мати обізвались... Я піду в хату, а то наскоче, то зараз і вилає...

Голос Ганни. Так я тобі й подарую, будеш бачить!

Софія. З ким це?

Іван. З Богункою. Іди, справді, та лягай. Мене хоч і лаятиме, то байдуже, я ще її й подражню трохи.

Софія. Цур їй — не зачіпайте. *(Пішла в хату).*

Іван. Е, ні! Вона як утомиться лайкою, то тоді вже тільки сопе.

Показується Ганна.

Я В А VI

Іван і Ганна.

Ганна *(часто повертається в той бік, відкіля вийшла)*. Взяла личко, віддай ремінець! Я тебе буду позивать цілий рік. Багатирська жінка, куди ж пак! Чорт не видав! Вона дума, як її чоловік був старостою, то можна вже й чужих курей красти. Ще й коверзує! Взяла курку — віддай гуску, от що! Не буде по-твоєму, не буде! Я тобі не Явдоха — Ганна свого докаже. От тобі ще на придачу! *(Дає дулю)*.

Іван. Так її, так.

Ганна. А тобі чого треба? Що ти мені — лаяться заборониш?

Іван. Ні, я вийшов подивиться: думав рукопашна буде, в очіпки.

Ганна. Іди краще кашлять на піч! Беззубий шкарбан. Одного зуба маєш, та й того скалиш.

Іван. Отакої! І мені жаль курки,— а котру пак курку вона взяла?

Ганна. Саму кращу, там як цесарочку.

Іван. Отака курочка була в роті...

Ганна. В чийм роті?

Іван. У нашій роті, що я служив на Капказі.

Ганна. Тьфу!

Іван. Ти не плюй, а ось послухай, які на Капказі кури...

Ганна. Та ну тебе к бісу з тим Капказом, ти вже надоїв ним! І носиться з своїм Капказом, як дурень з ступою. Чого ти притисся сюди? Перебив мені лаяться, тількищо почала так гарно лаять, а він і перебив, тепер у мене аж всередині труситься.

Іван. Та буде вже — угамуйся! І курка того не варт, щоб за нею так убивається.

Ганна. Не варт!? Отже ти мене розпалиш і я тебе виштампую на всі боки! Курка не варт? Ач, який багатир! А курка яйце знесе, а з яйця курчата, а курчата он у городі тридцять копійок пара. Не варт? Тобі, мабуть, і виляються важко! *(За коном чуть гомін далеко)*. О! Чуєш? Чуєш? Ото вона знов пащекує щось на мене! Не видержу, їй-богу, не видержу! Піду долаюсь, бо й не засну! *(Іде хутко і кричить — кілька слів на кону, а потім і за коном)*. Хто? Хто? Я? у тебе горстку конопель узяла? Брешеш, бодай тебе трясця взяла,

як я брала—то кума Явдоха взяла, і Олена бачила! А як ти позаторік у мене картоплі викопала цілу миску, то я ще тебе за це й не позивала. Що? Я? Хіба я така, як ти? Ти ще дівкою...
(Голос зника).

ЯВА VII

Іван (один). Отакий у нас був підхвებель на Капказі. Як причепиться, то тільки стоїш та слушаєш, а він тобі нагада й позаторічне! А не дай бог, переб'ють йому, покличуть до ротного—ще гірше! Оце вернеться не скоро, вже й забудеш, заснеш, а він зараз розколотить тебе і таки долає... Одначе, мені здається, що від Ганни і він би втік. На що вже я терплячий, а хотів тікати, та ще потерплю—жаль дочки. Так, мабуть, на роду написано, коли не один, то другий підхвებель виварює воду... (Пішов у хату).

ЯВА VIII

Входить Варка, тихо озирається.

Варка (одна). Знов нема Гната... Чого ж він не виходить? Вчора прождала вечір у леваді, як на голках: вітер шерхне листом, або пташка спроння крилом порсне, а в мене серце заб'ється і душа замира, думаю він, а його нема... Вернулась додому мов у ступі товчена і дома не спала до світу—ждала, чи не прийде... Миш гризне, а мені здається—підійшов. Схоплюсь, ноги й руки дрижать, до вікна... нема... і не було... Сама сьо-

годні його звала... жду... знову горю як у вогні, а його нема... Ох! нещаслива моя доля: ні молодиця, ні вдова! Нащо ж спізнала я ті хвили пекучого кохання? Краще б дівкою зосталась, легше б мені було! Ой! Хтось іде... Він. Гнат! Звідкіля ж це? Чи не був у мене дома? Притаюсь. (*Ховається за кущем*).

ЯВА ІХ

Гнат іде до хати, а потім Варка.

Гнат. Тепер мені не страшно! Ну, Цимбал! Зашив у ганчірочку якесь зілля, почепив мені сам на шию, і як подув на вид, то наче щось зсунулось з мене і так мені легко стало, мов на світ народився.

Варка (*тихо підходить*). Гнате!..

Гнат. Варка?!

Варка. Я, мій голубчику. Ждала тебе—не йдеш, скучила і прийшла сама. (*Кладе на нього руку*). Чого ж ти не виходиш?

Гнат. Дай мені спокій.

Варка. Ти чогось, мабуть, розгнівався на мене?

Гнат. Чого мені на тебе гніваться...

Варка. А коли не гніваєшся, то глянь же на мене, глянь мені в вічі так, щоб серце в'януло від погляду.

Гнат. Чого тобі треба?

Варка. Тебе, мій Гнаточку. Чого ж такий знов чудний?

Гнат. Я... спать хочу.

Варка. Ха, ха! Брешеш ти! Ти чогось слюни розпустив, як баба Горпина, що пасе панських гиндичат! Ха, ха!— спать він хоче ... (*Шепче*). Ну, ходім.

Гнат. Одійди від мене, не чаруй мене, не може ...

Варка. Що з тобою?! ти цураєшся мене?..

Гнат. Варко! Не топи моєї і своєї душі—гріх.

Варка. А дурний, а божевільний! Якого ж ти ще гріха боїшся, коли вже грішний! Ти дивись на мене! Любила тебе дівкою до загину, і тепер любить не перестала, і в пекло піду за тебе, мені не страшно.

Гнат. А Софія?

Варка. Вона тобі чужа, ти не її, а мене любиш!

Гнат. Нехай чорт тебе любить!

Варка. Та чорт же й любить! (*Обніма його й цілує*). Оцей, оцей, оцей!

Гнат (*тремтить і говорить після кожного поцілунку*). Варко... Варко... Варко... Я присягав Софії?

Варка. Я твоя сужена, а не Софія! Ти мені раніш присягав, та сказився тоді, віддав мене Степанові. Візьми ж мене, візьми мене тепер, поки нема Степана, і випий з мене кров мою, Гнат! Кров мою випий з мене тепер, тепер, коли я вільна, а Степан вернеться... тоді... годі вже! буде нам мука — вічна розлука.

Гнат. Вічна розлука ... (*Без сили опускає руки*).

Варка. Чуєш, чуєш? Пригорнись сюди, до

мого серця ... Слухай, як воно лютує, кипить, мало не вискочить. Нащо ж марно тратить час? Може, Степан і завтра прийде ... (*Гнат тяжко й глибоко зітхає*). Мовчиш? Цураєшся? (*Одниха його від себе*). Слинявий! Дурень! Солом'яний дід!.. Прощай, будеш ти бігати за мною, будеш шукать як перше, та не знайдеш! Прощай! (*Йде*).

Гнат (*мов просипається*). Варко! (*Доганяє її*).

Варка. Чого?

Гнат. Постривай! (*Хвата її за руку*).

Варка. Геть від мене! Не підступай!.. Ти й так вимучив мене — чого тобі треба? Я через тебе тут кисну, через тебе не нанялась до Калинівського панича, через тебе пропадаю, сохну, в'яну! Я з ума зійду! А ти слини тільки пускаєш. Прощай!

Гнат (*придержує її*). Варко!

Варка. Не зачіпай мене!

Гнат. Стривай, куди ж ти?

Варка. Завтра чуть світ піду в Калинівку.

Гнат. В Калинівку?! І паймешся до панича в горниці?

Варка. А тобі яке діло?

Гнат (*скипів*). Як яке?

Варка. Ха-ха-ха! Який сердитий! У тебе жінка є, а я вільна пташка, поки Степан не вернеться: що захочу, те й зроблю — ніхто мені не заборонить, а вернеться Степан — і на поріг нікого не пустю!

Гнат. Так ти підеш?

Варка. Атож!

Гнат. Не йди!..

Варка. Ха-ха-ха! Що ж ти мені зробиш? Заборониш? Одчепись, кажу! Піду — куди схочу! Піду в город: і там є кращі й розумніші від тебе.

Гнат. Не йди, кажу! Бо я тебе й під землею знайду і уб'ю як собаку.

Варка (*ласкаво*). Божевільний! Йй-богу, божевільний! Ти сам не знаєш, чого хочеш. І цураєшся мене, і не пускаєш.

Гнат. Не можу я від тебе відцураться, нема у мене сили, і зілля не помага. Ти мене причарувала навіки. Як підеш відсіля — хробаки сточать моє серце... Я тебе скрізь знайду... тебе й себе занапастю — не йди...

Варка. Чого ж ти мучишся, чого нудишся? Скажений!.. Я тебе не покину, я не піду нікуди відціля без тебе, а з тобою піду, куди ти схочеш, куди звелиш! Утечемо, утечемо на край світу, щоб тільки сонце знало, де ми будемо жить. Удвох ми будемо скрізь щасливі... Утечемо! Сьогодні, зараз...

Гнат. На, бери мене, всього бери, муч мене, тільки не йди нікуди, щоб я тебе хоч бачив щодня, хоч здалеку, або дай мені такого зілля, щоб я забув тебе.

Варка. Такого зілля нема на світі. Ти ж мій... навіки мій... (*Обніма його*).

Завіса

ДІЯ П'ЯТА

У Гната в хаті.

ЯВА I

Ганна (одна). Куди ж це Гната занесло — досі нема? А та певне побігла одшукувать його. Шукай! шукай — знайдеш якраз! Він від тебе тіка, як чорт від ладану, бо тільки плакати умієш. Спарувався!.. Коли б мені старого чорта здихаться, я за тебе приймусь не так. Яка ніжна, все б тільки лежала, а по хазяйству без загаду й не загляне.

ЯВА II

Входить Софія, роздягається й сіла.

Ганна. Я ж кажу, що так! Ходить, тиняється наче пані яка!.. Чого ж це ти руки згорнула, чом води не принесеш?

Софія. Та води, мамо, повна діжка. Я ще вранці наносила, хоч і подивіться! Куди ж її носить!

Ганна. Куди? Куди? Ще тобі треба показувати куди й воду носить! Якби ти була з хазяй-

ського заводу, то й без показу і без загаду знала б своє діло. Наносила б у чавуни та поставила б свині полову попарить.

Софія. Та он же гляньте — в печі обидва чавуни стоять повні полови з дертю.

Ганна. А свиня тим часом голодна, отам рие під призьбою та гуде.

Софія. На те вона свиня.

Ганна. О, я знаю, що ти на язик гостра, як бритва, а до діла нема хисту! Якби ти не язиком, а руками робила, то й свиня була б прив'язана на паколі й не рила б.

Софія. Та вона ж була на паколі, а Гнат вчора взяв нащось віршовку. Чим же я її прив'яжу?

Ганна. Найшла б чим, якби хотіла, а то все з татком своїм возишся! Не приносив ще сьогодні пряничків?

Софія (*крізь сльози*). Чого ви, мамо, нападаєте на мене? Що я вам зробила?

Ганна (*прицмокує*). Агусі, маленька, заплач, батько спече калач!

Софія. Боже мій, боже.

Ганна. Повна хата робочих людей: невістка й батько її! Тільки б спали та їли! Дармоїди бісові!

Софія. Батько не ваше їдять! Вони нам хазяйство справили з тим договором, щоб ми їх до смерті содержували.

Ганна. До смерті!.. Коли ж він умре? Жди!

Він ще 20 год буде жить, то його й годувать, дармоїда?

Входить Іван і стоїть на порозі.

Софія. Краще б ви мене вбили, ніж отаке щодня допикати! Я вже світові божому не рада.

Я В А Ш І

Іван, Ганна й Софія.

Іван. Знову гризла? Я вже терпів, терпів та й терпець урвався! Скажи ти мені, що я тобі зробив, що тобі Софія робить, що ти гризеш її?

Ганна. Лінива твоя дочка, не хазяйка, нічого не глядить, тільки вчепиться чоловікові на шию та так і висить, а ти ще й сам потураєш.

Іван. Що ти вигадуєш? Хіба я не бачу, як вона робить... Нехай би за діло вилаяла, ну так? А то прямо чи слід, чи не слід — сичиш і сичиш!

Ганна. Сичу? Щож то я гадюка чи як?

Іван. Гірше гадюки! Гадюка вкусить й сама тіка, а ти сичиш і в вічі лізеш, кусаєш і знов сичиш.

Ганна. Брешеш ти, старий чорт, я не сичу! Дармоїди погані! Обое тільки лопаєте, а роботи з вас нема!

Іван. Так от що! Бач де болячка! Я дармоїд, я нічого не роблю!. Ти так і кажи. Хіба повилазило, що я чоловік старий, немощний: що ж я буду робить? Може скоро й помру.

Ганна. Тебе ще й добнею не доб'єш! А коли не здужаєш робити, то йди під церкву з довгою рукою, а дурно хліба не їж!

Іван. Совість ти загубила! І ти ж незабаром постарієш, так і тебе тоді, як собаку, вигнать з двору?

Ганна. Я без роботи не сидітиму — хоч пір'я дратиму! Дурно хліба ніхто не дасть! Баштана стережи, свиней паси... Кістки збирай, от що!.. Дочка дивиться, що ти нічого не робиш, та й собі ніжитья та слини розпуска! Он і чоловіка до того довела, що хати не держиться.

Іван. Ти ж сама довела його до того, що й жінка остогидла! Хоч кому, то буде смерть дома, коли замість матері в хаті собака зла сидить і раз - у - раз гарчить.

Ганна. Сам ти собака, старий чорт! Сляв! Старці! Йшов би під три чорти, то одним ротом менше б було. *(Одчиня скриню, переклада збіжжя і бурчить)*. Чорт не видав! Еге!.. Так я й знала! Ху! Невісточка... Сваток...

Іван. От до чого дожив! З хати виганяють, притулиться нігде! Йди миром жить, руку просягай! Дожив на старість. І піду! Краще миром жить, ніж отаке вислухувать щодня. *(Бере шапку)*.

Софія. Куди ж ви, таточку!

Іван. Піду, попитаю, чи не іде хто в город, а ти склади мое збіжжя.

Софія. Татку!.. Татку, не кидайте мене! Що ж я без вас робитиму?

Іван. Бачить бог, моя дитино, як мені самому тяжко тебе покидать. *(Гладить її по голові)*. Ти єдина моя дитина, моя радість, ти тільки й ті-

шила моє старе серце і не можу я дивитися, як тебе мучать через мене — не можу ... я ... не знаю ... Я б тобі небо прихилив ... (*Витира сльози*). Та високо ... високо!.. (*Йде. Софія плаче, схиливши голову на руки*).

Ганна. Куди йдеш? Скоро обідать пора.

Іван. Обідай без мене. (*Виходить*).

ЯВА ІV

Ганна і Софія.

Ганна (*дає вслід Іванові дулі*). На, на! Йди к бісу! Злякав як! Де ж пак! (*До Софії*) Слинь, слинь — поки очі не повилазили. Тільки й знаєш хлипать! Велике горе, що твого татка тут не буде! На біса нам дармоїд? Це не город, тут робить треба, а ви по-панячи: може, чайку нап'єшся?.. А матері вашій сто бісів! Було б іти за городського, аджеж — сватав якийсь швець ... (*Глянувши у вікно*). Йде. (*Бере рогач і порається коло печі, так, аби показати, що вона робить*).

ЯВА V

Входить Гнат, скида шапку, вішає її й стоїть біля порога, а Ганна ніби його не бачить — говорить до себе.

Ганна. Отаку невісточку придбай! Сидить собі, як панночка, замислилась, а ти роби, та ще й мовчи! На старість саме добре. (*Кида рогач, хапа віник*). Оженився собі дурний на лихо! Ще й старого чорта, дармоїда в придане взяв за лівною дочкою.

Гнат (*до Софії*). Чого ви гризетесь раз - у - раз? Як прийдеш додому, то так тебе зараз пекельним духом і обвіє. Що ти тут зробила?

Софія. Не знаю, чого мати лаються ... з батьком посварились і ...

Ганна. А звісно!.. Поцілуйтесь зараз! Поцілуй її — вона тільки того й хоче.

Гнат. А вам би любо було, якби я тількищо ступив на поріг, зараз почав гарчати?! Обридло вже!

Ганна (*плаче*). Так ... так ...

Софія (*ожива*). Де це ти, мій голубчику, ходив так довго? Може їсти хочеш, то обідали б уже.

Гнат. А батько ж де?

Софія. Пішли ... вони хочуть у город їхать ... вони ...

Гнат. Підождемо його (*до матері*). Чого ви плачете? Самі нападаєте на всіх, увічі лізете, всіх сварите, та ще й плачете!

Ганна. Отак, отак! Я так і знала! Мати тоді потрібна, як маленьким був, та ночі не досипала, та годувала своєю кров'ю, та обмивала та пестила. А як вигодувала, то матері не треба вже, не треба! Прожени ж мене, прожени!.. Нехай мати старцем іде попідвіконню!.. Тепер жінка миліша, а мати що? Хоч би її чорт узяв, то байдуже! Мати робить, а жінка сидить: он хата цілий день не метена — нічого, а мати скаже слово — нападається: сяка - така, лиха!

Гнат. Бо й правда, що ти раз - у - раз тільки плачеш, а нема, щоб діло робила! Прийшов в обідню

пору — хата й досі не метена! Мати підміта, а ти сидиш!

Софія. Та, їй-богу, Гнате, хата була заметена й прибрана, як слід! Ти ж глянь, де те сміття, що мати мела?

Ганна. То це я брешу? То це я нарощне мела, чи як?

Софія. Мабуть, побачили Гната у вікні та й почали пораться. Їй-богу правда, а то сиділи та лаялися.

Ганна. Брешеш ти, брешеш! городська ш...
(Удержує себе, щоб не сказати далі).

Софія. Лайте вже мене, як хочете — гірш не буде! Що я вам, мамо, зробила? Я вас любила замість рідної матері, я вам корилась і корюсь, поперек слова ніколи не сказала! За що ж ви мене зненавиділи? За що раз-у-раз нападаєте, лаєте, паскудите?!

Гнат. Та цить, не слинь! Наобісіли вже мені твої сльози.

Ганна (зло). Нехай поплаче — може батько пряничка принесе!.

Гнат. Я їй такого пряничка піднесу, що вона й у двері не потовпиться.

Софія. Ти й так хати вже відцурався, не любиш мене, осоружна я тобі стала, а мати тільки гризуть, та ще сердишся, що плачу!

Ганна. Якби попобив добре, щоб синяки днів три не сходили, то й плакати б перестала...

Гнат. Мовчіть хоч ви, не підливайте в огонь

масла! Добре вже горить отут і без вашого масла!

Ганна. Бо дурний!.. Важко йому побить жінку, щоб серце зрвать... Тьфу! На такого чоловіка! *(Виходить, грюкнувши дверима).*

Гнат *(опускається на ослін)*. Наказав мене господь. *(Мовчить. Софія хлипає нервово)*. Годі вже, абощо — рева!

Софія *(сіда біля Гната)*. Глянь на мене ласкаво, пожалій мене, Гнате!

Гнат. Одчепись! Я не можу на тебе дивиться, як ти киснеш.

Софія. Ох, Гнате, хіба я така була? Ми так недавно побрались з тобою, а ти вже тікаєш з дому, мати гризе, я не маю світлої години, батька з хати виганяють, а ти не заступишся, як перше, а ще й сам лаєш мене! Не з матір'ю ж тобі вік вікувать, а зо мною, дружинонько моя!.. Пригорни ж мене, приголуб — я зараз повеселішаю.

Гнат. Повеселішай, тоді приголублю!

Софія *(нервово)*. Ну, я вже не буду!.. Дивись, я вже весела. О! Глянь, сміюсь... *(Обніма Гната)*. Не хочеш мене приголубить, противна я тобі стала?!

Гнат. Знову? Годі, кажу!

Софія. Не можу, не можу, Гнаточку, удержать своїх сліз — я б радніша була! *(Гнат бере шапку)*.

Гнат. Бодай увесь світ завалився, коли на ньому так весело жить усім, як мені тепер! *(Виходить)*.

Софія. Куди ж ти? Я вже не буду... (*Витирає сльози*). Йй - богу, не буду! Підожди хвилиночку, сам побачиш! Гнате, серденько моє, вернися! Пішов... Мабуть до шинку... Прийде п'яний. Боже, дай мені терпіння, щоб я хоч не плакала! Від плачу я тільки марнію. (*Дивиться у дзеркало*). Ой, які очі червоні, аж запухли! Постривай, я заплющу їх і так трохи посидю... (*Сіда на ослін і заплющує очі*). І чого Гнат такий став недобрий? З того часу, як був слабий, наче хто його одвернув од мене... Страшно й подумать... Мені часто приходиться на думку, що йому пороблено і поробила — Варка. Ах, у голові заболіло, мов розколалося надвое! (*Одкрива очі і встає*). Боже! Одверни від мене ці думки, бо з ними я не буду жить, я не хочу жить... Нащо тоді жить, коли це правда? Голубчику, мій боже, прости мене, я грішу цими думками, й наверни Гнатову душу до мене знову.

ЯВА VI

Входить Параска, вже молодиця.

Параска. Здрастуй, Софіє!

Софія. Ох? Як я злякалась...

Параска. Чого?

Софія. Так... не знаю... Яка ж я рада, що тебе побачила, ти перша порадиця здавна! Голубочко моя, Параско...

Параска. Що тут у вас коїться? Ти аж змарніла... Я оце почула, що батько твій одходить

од вас, і забігла на хвилинку — з тобою побалакати.

Софія. Ох, краще не питай... свекруха...

Параска. Свекруха, як свекруха — я вже про неї й не кажу... Не крийся передо мною, я тебе давно люблю, як сестру, і мені жаль тебе... Я все знаю...

Софія. Що ж ти знаєш? Може, ти знаєш і те, чого я не знаю?

Параска. Всі знають, тільки ти одна не знаєш...

Софія. Що, сестро, моя голубочко, ластівко, кажи! Може, ти що недобре знаєш про Гната?

Параска. Бач, мабуть, і ти помітила, коли питаєш так палко?

Софія. Одно помітила — Гнат не такий, як був спершу: неласкавий до мене, хати не держиться...

Параска. А Варка часто у тебе буває?

Софія. Варка! Та невже ж вона... кажи... кажи, що ти знаєш?..

Параска. Та те, що твій Гнат часто буває у Варки, вона його причарувала.

Софія (*не може говорити*). Ти... сама... бачила? Де? Як? (*Дуже зворушена, ледве стоїть на ногах і сіда на ослоні*).

Параска. Я нічого не бачила...

Софія (*встає, нервово сміється*). От бач, от бач! Нічого не бачила, а говориш таке страшне.

Параска. Другі бачили! Даремно не говорять — вона й сама хвалиться. Придивляйся за ними, то й ти побачиш. А тепер прощай, бо мене

Чоловік жде. Я тільки за тим й зашла, щоб тобі сказати, бо тебе обманюють, а ти як дитина віриш... (Пішла).

Я В А VII

Софія одна, а потім Варка.

Софія. Боже, я з ума зйду... Варка? з Гнатом? Кепкують наді мною, обманюють увічі, а за очі сміються над моєю душею, над моїм серцем, і вони живі і грим божий їх не вбив? І Гнат? Гнат сміється над моїм серцем, що тільки й живе ним!.. Ох, серце ж моє бідне, не бийся в грудях, перестань краще битися навіки, щоб я не дожила до того, що ти мені віщуєш.

Входить Варка.

Варка. Здрастуй, Софіє.

Софія. Варка?! Це мені ввижається вона? Зйди, зйди з очей моїх, відьма, чарівниця!

Варка. Що з тобою, Софіє? Це я!

Софія. Ти?!

Варка. Та я ж! Ото, хіба не пізнаєш? Я, Варка, твоя подруга...

Софія. Іди, іди з очей моїх, чарівниця лукава! Іди! Не пали мене своїм поглядом ехидним — ти гірш сатани, ти мене з ума звела, ти одбила у мене чоловіка, ти причарувала його, а тепер ходиш сюди потішаться надо мною, живеш моїми муками, радієш моїм горем. (Хитається). Геть з хати! (Сіда тяжко на піл). Ох!.. (Пада зомліла на полу).

Варка (*підходить*). Зомліла сердешна! Так і вона довідалась уже?.. Ох! Цього я тільки й ждала, а серце забилося і страшно чогось зробилося, наче я душу загубила... Що ж воно буде далі: чи мене покине Гнат, чи її — й утече зо мною?.. Побачимо! Щастя куце, я вже його спізнала! А тепер хоч і вирветься від мене, то й ти його не піймаєш! (*Йде і на відході зустрічає Ганну*). Здрастуйте і прощайте! Заходила до Софії, та вона спить. (*Пішла*).

ЯВА VIII

Ганна (*одна*). Ач, паскуда! Витяглась, як пані яка, та й спить собі! Спи! спи! Я тебе не будитиму — нехай прийде чоловік та полюбується! Ну, взяв хазяйку, нічого сказати! Як мене нема дома, то хоч усе позабирай.

ЯВА ІХ

Входить Гнат під чаркою.

Гнат. Давайте обідать! Де Софія?

Ганна. Он!

Гнат. Що ж це вона — слаба, чи що?

Ганна. Нездужає встать! От розбуди її, поцілуй, скажи: спасибі тобі, моя хазяечко, що ти спиш, а чужі свині всю харчу у нашої поїли.

Гнат. Які свині? Що ви кажете?

Ганна. А те, що твоїй пані тільки б спать! Я поставила висівки в хлів та пішла на город, а вона уклалась спать: чужа свиня затесалась

у хлів і все поїла, а наша голодна гуде! Нехай вам чорт, я вже, потомилась за вами доглядать, ідіть собі к бісовому батькові з моєї хати.

Гнат. Яка ж це ваша хата? Хата моя, коли вам тісно, так ви йдіть собі відціля!

Ганна. Не дїждеш, не дїждеш! Щоб твоя нечупайда була тут хазяйкою та вилежувалась, а я наймичкою? Хіба невістку на те беруть у хазяйство, щоб з нею нянькаться? Бач, як витяглась.

Гнат (*хутко йде до полу і штовха Софію під бік*). Уставай ти, сплюхо чортова!

Софі'я (*зскакує з полу, дивиться, мов несамо-вита*). Де я?

Гнат (*шарпає Софію так, що та трохи не пада*). Прочуняйся, кажу тобі!

Софія. Не буду, не буду, не буду! (*Захищає себе руками, а далі впада в істерику — регоче помалу, а потім дужче*).

Гнат. Цить! (*Замахується на Софію*). Цить, не смійся!

Софія (*істерично плаче й захищається руками*). Ой! Не бий же мене, не вбивай же мене, живи собі з Варкою, а я піду, піду від тебе... з батьком... піду...

Гнат (*крізь зуби*). Що ти сказала?! Га? Що ти сказ... Та цить, кажу, не плач! Ти мені всю душу вивернула своїми противними речами, твоїми сльозами.

Ганна. Тепер погладь її по головці та й знову спать уклади, а мати нехай сама товчеться.

Гнат. Довго ви будете жили тягти? (*Переламує кочергу, з палицею кидається на Софію*). Довго будете мучити мене?

Софія. Ай! (*Тіка на двір, Гнат за нею*).

Ганна (*на порозі*). Навіжений, що ти робиш? палицею уб'єш! (*За коном чуть — тихо Софія промовила: „рятуйте“*). Візьми батіг та батогом: і дошкульно, і не покалічиш. (*Біжить з хати. „Годі, годі! Уб'єш, кажу!“ Впихає Гната в хату*).

Гнат (*блідий, осатанілий, кида палицю — між кочерги*). О, кляте серце, ти до добра мене не доведеш! За що, за що я так тяжко знущався над нею? Від цього часу рука моя скорій одсохне, ніж ударю Софію... хоч раз, хоч соломинкою.

Ганна (*воігас*). Що ти наробив?.. Ти вбив її, вона нежива!

Гнат. Нежива?! (*Біжить надвір*).

Ганна (*ламає руки*). Ох, боже мій... ох, боже мій... Що ж тепер буде, що ж тепер робити? Занапастив свою голову навіки. (*Гнат вносить Софію*). Ох, нещастя, ох, нещастя! Побіжу за Цимбалом, може він pomoже що; може одходить її. (*Вийшла*).

Гнат (*кладає Софію на пл*). Убив!.. О, проклят будь і день той, і та година, в яку я родився... і тричі проклята хвилина, що з Варкою мене звела!... (*Входить Іван*).

Іван. О, краще б ти, дитино моя безталанная, мене поховала, ніж я маю тебе поховать... Нащо ж

я старий... гнилий пеньок зостався, а тебе...
гільочко зелена моя, зломил ляха доля.

Гнат. Тату... тату... Я не хотів її убить...
Я ненароком, з серця. (Опускається на коліна
перед трупом).

1886

Завіса

Гнат

10836.

Редактор
А. Розін
Техкерівник
М. Штуліфкер
Коректор
С. Брагінська

НБ ПНУС

6594

Друкарня ім. М. В. Фрунзе. Харків,
пров. Фрунзе, б. Уповноважений Головліту
2006. Зам. 322. Тираж 24.000.
2¹/₂ друк. арк

Видання 760. Пап. ф. 70×105—4з кг.
1¹/₄ пап. арк. В 1 пап. арк. 101.500 літ.
Здано в роботу 14-IV-37 р. Підписано
до друку 27-VI-37 р.